

Veertig dagen quarantaine. Brief in verband met de Coronacrisis

We leven in een bizarre tijd nu de Coronacrisis ernstig ingrijpt in ons dagelijks leven. Alle evenementen en bijeenkomsten zijn inmiddels afgelast, het centraal eindexamen gaat niet door, de Olympische Spelen evenmin, we moeten een afstand van 1,5 m tot elkaar in acht nemen, de horeca en sommige winkels zijn gesloten, enzovoort. Iedereen krijgt huisarrest. Wie had dit kunnen denken! We kennen wel situaties uit het verleden dat oorlogen, epidemieën en hongersnood de samenleving ontwrichtten, maar dat het in onze tijd ook nog zou kunnen gebeuren! Ik had het me een paar weken geleden niet kunnen voorstellen.

Velen van u, ikzelf ook, zijn meer dan ooit aan huis gekluisterd, zeker de zieken, ouderen en kwetsbaren onder ons. Als familieleden of vrienden verblijven in het ziekenhuis, komt het virus ineens heel dichtbij. Dat kan bang maken. We proberen thuis te werken en we zullen ons in kleine kring bezig moeten zien te houden. Het negatieve is soms ook positief. Ik zie en hoor over creatieve sociale contacten. In filmpjes via de telefoon of app wordt ook medeleven en plezier gedeeld. Ondertussen wordt het leven wel saaier, en het einde is nog niet in zicht. Ook in economisch opzicht hebben we nog het een en ander te verwachten. Ik ben vooral bezorgd om de kleine zelfstandigen en de ZZP'ers. Er waart een onzichtbare vijand rond, een besmettelijk virus.

Ook ons kerkelijk leven valt stil. De maatregelen die we als kerken hebben genomen grijpen diep in. Het raakt ons persoonlijk. Er gebeuren op kerkelijk terrein dingen die ik niet voor mogelijk had gehouden: priesters lezen privé de mis, het uitreiken van de H. Communie is nagenoeg onmogelijk geworden, de Goede Week kan niet publiekelijk worden gevierd, er wordt weer gesproken over 'geestelijke communie' als alternatief voor het ontvangen van het H. Brood tijdens de eucharistieviering.

En toch durf ik te zeggen: "De Heer is verrezen. De Heer is wáárljk verrezen." Dit historische gegeven blijft van waarde. Het belang van de dood en verrijzenis van Christus is er niet minder om. Alleen, u en ik kunnen het niet gezamenlijk vieren zoals we gewend zijn. In de geschiedenis van Israël waren er perioden dat men de feesten niet vierde of niet kon vieren. Sommigen van ons missen het enorm en hebben de neiging om te morren.

Het volk Israël had Egypte ontvlucht en zwierf 40 jaar rond in de Sinaï-woestijn op weg naar het Beloofde Land. De Israëlieten morden tegen God en tegen Mozes: "Geef ons water te drinken" (Ex 17,3). God zei tegen Mozes: "Ik zal ginds, voor uw ogen, op een rots staan, op de Horeb. Sla op die rots: er zal water uitstromen, zodat de mensen kunnen drinken" (Ex 17,6). God doet een bron ontspringen waar het volk Israël het niet had verwacht.

Ook wij verlangen in deze woestijntijd naar geestelijk voedsel. God kan nieuwe bronnen doen ontspringen. Zelf kan ik me beter concentreren op het dagelijkse getijdengebed en op het half uur meditatie dat ik me voor de vastentijd heb voorgenomen. Probeer u thuis, eventueel met uw huisgenoten of gezinsleden tijd en ruimte voor gebed te reserveren. Onze katholieke traditie biedt allerlei mogelijkheden, bijvoorbeeld het bidden van de rozenkrans of de kruisweg – er bestaan tal van tekstboekjes. Het gebed kan troost en uitzicht bieden.

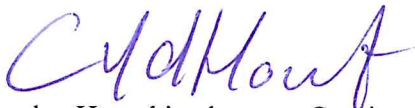
Ik zie dat pastores in ons bisdom creatieve wegen zoeken om via internet hun misviering en pastorale boodschap met u te delen. Anderen schrijven per mail pastorale brieven. We worden uitgedaagd ons geestelijk leven meer persoonlijk gestalte te geven en wegen te zoeken voor een goede geloofsvernieuwing. Ik hoop dat u kan meebewegen om geestelijk fris te blijven.

Ik hoop ook dat u ontspannen, rustig en geduldig blijft. En let op uzelf en op anderen. Van de sterkeren mag verwacht worden dat ze de zwakkeren helpen waar mogelijk. Laat in deze moeilijke omstandigheden het goede in u naar boven komen, en niet egoïsme of zelfverdediging. De priesters, diakens en pastoraal werkers zijn per telefoon of email bereikbaar en in geval van ernstige nood ook persoonlijk aanwezig. Probeer om te gaan met het alleen zijn en niet eenzaam te worden.

In het woord quarantaine zit het woord italiaanse *quaranta*, en dat betekent veertig. De veertigdagentijd is dit jaar een periode met ernstige beperkingen. Het zal zelfs in de paastijd nog voortduren. Maar toch zijn we op weg naar het Beloofde land. We zijn ook op weg naar Pasen en Pinksteren. De Corona-epidemie gaat voorbij, dat is zeker. Het leert ons om samen moeilijkheden te dragen, solidair te zijn en tevreden te zijn met minder. Het is wel goed dat we er in de toekomst minder gemakkelijk van uitgaan dat we alles onder controle hebben. We zijn in allerlei opzichten verwend geraakt. Laten we als gelovigen voldoende geestelijk geworteld zijn, en het desnoods opnieuw zoeken.

De viering van de Goede Week zal dit jaar heel anders zijn, maar we houden vast aan onze belijdenis dat de Heer verrezen is, dat Hij wáárlíjk verrezen is. God blijft u en mij nabij. En wij blijven onze medemens in nood nabij. Ik wens u alle goeds en sterkte.

Vanuit Groningen, 27 maart 2020

+ Ron van den Hout, bisschop van Groningen – Leeuwarden,